

Dușmănie

**E ceva vindecător în a le da oamenilor
un obiect al urii lor**

de Gabriel Sandu

Alina:

Mi-am luat o scurtă pauză, am închis ochii și, ca de fiecare dată când simt că îmi cade în cap lumea și rămân pe întuneric, mă gândesc la Borfașu', câinele-lup al vecinului bolnav cu nervii de la parter. Nu i-am mai văzut pe niciunul din ei de aproape 20 de ani, dar mereu, în momente ca astea, îmi apar în minte amândoi.

Pe vecin îl porecliserăm Psihopatu', pentru că schilodea câinele în șuturi, în mijlocul străzii, în văzul tuturor, și nu se oprea decât atunci când plânsetele noastre, ale copiilor, deveneau urlete care acopereau schelălăitul câinelui.

Abia când bubuiau străzile dimprejur de la hărmălaie, Psihopatul intra în casă și-l abandona în fața scării pe Borfaș, care se aduna covrig și stătea așa, cu copiii în jurul lui, care-l mângâiau și strigau pe nume. Vecinii îi aduceau apă și mâncare, dar lui nu-i trebuia nimic, nici carne, nimic!

Ce câine refuză o bucată de carne?! Nu de puține ori copiii au încercat să-l ia la ei pe lup, dar el stătea strâns în cerc, nemișcat până a doua zi, când se trezea Psihopatu' din beție, să-l bage în casă.

Atunci Borfașu' făcea tumbe de fericire în jurul stăpânului. Vedeam scena asta de la etajul trei, cu tata chemându-mă-n pat lângă el, și simțeam că-mi plesnește inima de milă, de mintea slabă a cățelului, o minte incapabilă să asocieze mâna care-l hrănea cu picioarele care-l omorau.

Mă gândeam că doar faptul că este foarte, foarte prost, îl ține pe Borfaș să nu-l sfâșie pe Psihopat și să fugă în lumea largă a cartierului, după vreo cățea în călduri. La școală, într-a V-a, am avut de scris o poezie cu rimă împerecheată, iar eu am scris un catren din care nu-mi amintesc mare lucru decât că i-am pus titlul „Cel mai prost câine din lume”.

Cum îi plângeam eu la geam de mila câinelui care nu poate scăpa de stăpânul care-l lovește,
în timp ce tata mă striga din ce în ce mai tare să vin lângă el, cât mai aproape de el,
eu trăgeam de timp, mă preocupam de animalul de jos, mă convingeam c-ar avea
nevoie de ajutor, mai mult decât am eu
N-aș fi lăsat pe nimeni niciodată
să-mi ia mila pentru Borfaș
Singurul lux pe care mi-l permiteam
Înainte s-o pornesc de la geam spre pat
Unde mă întindeam cu mâinile lipite pe corp
lângă tata care-mi spunea „ești încordată toată, exact ca maică-ta”.